

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 336/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Jakub Polák ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s. r. o., Mostná 2937/56, Nitra, proti uzneseniu Okresného súdu Nitra sp. zn. 2Tp/24/2024 zo 16. marca 2024 a uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1Tpo/13/2024 z 10. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prezumpciu nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 ústavy a základného práva na prezumpciu nevinoty podľa čl. 40 ods. 2 listiny, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) a práva na prezumpciu nevinoty podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru a podľa čl. 14 ods. 2 paktu uznesením okresného súdu sp. zn. 2Tp/24/2024 zo 16. marca 2024 a uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tpo/13/2024 z 10. apríla 2024.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že je uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ (ďalej len „policajt“) ČVS: PPZ-154/NKA-ZA1-2023 z 15. marca 2024 v spojení s opravným uznesením policajta ČVS: PPZ-154/NKA-ZA1-2023 z 15. marca 2024 trestne stíhaný z obzvlášť závažného zločinu

nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 a 4 písm. a) a c), ods. 6 písm. b), ods. 8 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona.

3. Uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. 1Tp/36/2024 zo 17. marca 2024 bol sťažovateľ (rovnako tak aj ďalší spoluobvinení) vzatý do preventívnej väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Tomuto postupu okresného súdu predchádzal postup podľa rozvrhu práce okresného súdu na rok 2024, a to podľa bodu 6, písm. D, čl. II, 2.2 osobitných zásad, na ktorého podklade v prípade, ak v jeden deň napadne na okresný súd skupinová trestná vec týkajúca sa viac ako šiestich obvinených alebo ak v jeden deň napadne na okresný súd viac ako šesť návrhov na väzbu, rozhodne predseda okresného súdu o nariadení pracovnej pohotovosti ešte jednému zo sudcov okresného súdu, ktorí budú následne vybavovať viaceré návrhy prokurátora tak, že jeden z nich bude vybavovať obvinených označených párnym číslom a druhý sudca obvinených označených nepárnym číslom. Na podklade tohto ustanovenia rozvrhu práce okresného súdu sudca pre prípravné konanie okresného súdu, ktorému bol doručený návrh prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra na väzbu šiestich obvinených vrátane sťažovateľa, uznesením sp. zn. 2Tp/24/2024 zo 16. marca 2024 rozhodol podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku o vylúčení obvinených pod párnym číslom (sťažovateľ bol označený číslom 2) na samostatné konanie vedené pred iným sudcom okresného súdu.

4. Krajský súd uznesením sp. zn. 1Tpo/13/2024 z 10. apríla 2024 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj sťažovateľom podanú sťažnosť proti uzneseniam okresného súdu sp. zn. 1Tp/36/2024 zo 16. marca 2024 a sp. zn. 2Tp/24/2024 zo 17. marca 2024 ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti rozdelil svoju argumentáciu do štyroch rovín.

6. V prvej rovine svojej argumentácie sťažovateľ napáda postup policajta, ktorý po riadnom vydaní uznesenia o vznesení obvinenia ČVS: PPZ-154/NKA-ZA1-2023 z 15. marca 2024, ktorým mu vzniesol obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 a 4 písm. a) a c), ods. 6 písm. b), ods. 8 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona pre skutok 1, vydal následne opravné uznesenie ČVS: PPZ-154/NKA-ZA1-2023 z 15. marca 2024, ktorým mal podľa sťažovateľa nezákonne rozšíriť mu obvinenie aj pre skutok 3, sťažovateľ tento postup napáda s argumentáciou, že (i) rozširovať obvinenie zo stíhanej trestnej činnosti nie je možné opravným uznesením a (ii) opravné uznesenie, ktorým došlo k rozšíreniu obvinenia aj pre ďalší skutok, nenadobudlo v čase rozhodovania o väzbe (vrátane času rozhodovania sťažnostného súdu) právoplatnosť.

7. V druhej rovine sťažovateľ otvára otázku zákonného sudcu, ktorý rozhodoval v prvom stupni, a postupu, ktorý určení zákonného sudcu predchádzal. Sťažovateľ je presvedčený, že o jeho vzatí do väzby nerozhodoval zákonný sudca. V tejto súvislosti sťažovateľ adresuje svoje sťažnostné námietky priamo ústavnému súdu v podanej ústavnej sťažnosti a koncentruje ich na uznesenie okresného súdu sp. zn. 2Tp/24/2024 zo 16. marca 2024, proti ktorému sťažnosť ako riadny opravný prostriedok prípustná nebola. Okresný súd uznesením sp. zn. 2Tp/24/2024 zo 16. marca 2024

rozhodol o vylúčení zákonnou sudkyňou okresného súdu, ktorej bol doručený návrh prokurátora na vzatie do väzby siedmich spoluobvinených osôb vrátane sťažovateľa, troch z nich na samostatné konanie z dôvodu, (i) že takýto postup predpokladá rozvrh práce okresného súdu na rok 2024 (pozri bod 3), (ii) z dôvodu väzobného charakteru konania, (iii) vysokého počtu obvinených a (iv) plynutia zákonnej lehoty zadržania 72 hodín od predloženia veci zákonnému sudcovi a povinnosti sudcu pre prípravné konanie rozhodnúť do uplynutia tejto lehoty. Sťažovateľ tento postup sudcu pre prípravné konanie okresného súdu napáda pomerne rozsiahlou argumentáciou, podľa ktorej (i) je samotný rozvrh práce okresného súdu v príslušnej časti (umožňujúcej napádaný postup) v rozpore so zákonnou úpravou § 51 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, (ii) v rozpore s judikatúrou ústavného súdu (I. ÚS 239/04, I. ÚS 448/2016) a tam vyjadrenými právnymi názormi na ústavne konformné možnosti zmeny zákonného sudcu po pridelení veci, (iii) zákonná sudkyňa, ktorej bola dodatočne predsedom okresného súdu nariadená pracovná pohotovosť, nebola za zákonnú sudkyňu určená podľa vopred určeného plánu služieb, ale vlastnou úvahou predsedu okresného súdu, pričom tento postup výberu zákonného sudcu pripúšťa možnosť ovplyvnenia jeho výberu vlastným uvážením, či už predsedu okresného súdu, alebo dokonca prokurátora, (iv) predseda okresného súdu nariadil pracovnú pohotovosť druhej zákonnej sudkyne už 15. marca 2024, čiže deň pred tým, ako bol okresnému súdu vôbec doručený návrh na vzatie siedmich spoluobvinených do väzby, v dôsledku čoho tak (v) aj samotné určenie druhej zákonnej sudkyne na konanie neprebiehало v súlade s rozvrhom práce okresného súdu na rok 2024 (bod 6, písm. D, čl. II, 2.2 osobitných zásad rozvrhu práce okresného súdu na rok 2024). V súhrne sťažovateľ konštatuje, že *«Rozvrh práce nie je ústavne konformný, pretože systém pridelenia „ďalšieho“ sudcu pre prípravné konanie v konaní o väzbe viac ako 6 obvinených nespĺňa ústavné zásady určenia zákonného sudcu, keďže obchádza náhodný vyber zákonného sudcu, čím porušuje § 53 ods. 3 ZoS, a zároveň ústavne právo na spravodlivé súdne konanie a právo na zákonného sudcu. V dôsledku týchto skutočností je potrebné prijať záver, že vydaním Uznesenia o vylúčení v konaní pod spis, zn. 2Tp/24/2024 došlo k porušeniu môjho práva na osobnú slobodu, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na zákonného sudcu, pretože sudca pre prípravné konanie JUDr. Beáta Polyáková, ktorá vydala Uznesenie o vzatí do väzby mojej osoby v konaní pod spis, zn. 1Tp/36/2024, nebola zákonným sudcom pre rozhodovanie o Návrhu KPNR na vzatie do väzby mojej osoby.»*. Na podklade už uvedeného je sťažovateľ presvedčený, že o jeho väzbe nerozhodoval zákonný sudca.

8. V rámci tejto časti svojej argumentácie sťažovateľ navrhol aj viaceré možnosti nápravy zistených nedostatkov v rozvrhu práce okresného súdu na rok 2024, a to tak, že pre prípad nápadu skupinovej trestnej veci a následným pridelovaním veci na vybavenie aj ďalšiemu zákonnému sudcovi mal okresný súd (i) s týmito alternatívnymi prípadmi počítať v rozvrhu práce na rok 2024, a teda mali byť popri službukonajúcom sudcovi pre prípravné konanie v rozvrhu práce vopred určení aj „ďalší“ sudcovia pre prípravné konanie pre prípady návrhov na vzatie do väzby viac ako 6 obvinených (resp. viac ako 12 obvinených) alebo (ii) mal byť aplikovaný systém náhodného pridelenia veci, alebo (iii) ak by nebolo možné aplikovať systém náhodného pridelenia veci „ďalšiemu“ sudcovi pre prípravné konanie.

9. V tretej rovine svojej argumentácie sťažovateľ namieta porušenie základného práva (rozumej aj vo význame zákonného princípu) na prezumpciu nevinoty podľa práva na prezumpciu nevinoty podľa

čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 2 dohovoru a podľa čl. 14 ods. 2 paktu. K porušeniu princípu prezumpcie nevinny malo dôjsť výrokom okresného súdu, podľa ktorého „K osobe obvineného [REDAKOVANÉ] súd k záveru ohľadne dôvodnej obavy z pokračovania v páchaní trestnej činnosti pre prípad, že by bol prepustený na slobodu (tzv. preventívna väzba), dospel napriek zisteniu, že doposiaľ nebol súdne trestaný a tiež aj napriek jeho nekritickému postoju k stíhanej trestnej činnosti.“. Tento výrok sudkyne pre prípravné konanie okresného súdu považuje sťažovateľ za taký, ktorý exemplárnym spôsobom porušuje princíp prezumpcie nevinny, keďže „z neho vyplýva to, že aktívny výkon obhajoby z mojej strany je hodnotený sudcom pre prípravné konanie ako môj nekritický postoj k stíhanej trestnej činnosti. Touto úvahou sudca pre prípravné konanie jasne prejedukuje moju vinu zo stíhanej trestnej činnosti, pretože inými slovami povedané, doposiaľ zistený skutkový stav veci je podľa jeho názoru tak zrejmy, že moje popieranie trestnej činnosti je nekritické.“. Krajský súd ako súd sťažnostný podľa sťažovateľa postupoval arbitrárnym spôsobom, ak sa s predmetnou právnou argumentáciou vysporiadal tak, že k nej neposkytol žiadne vyjadrenie s odôvodnením, že k nej neboli predložené zo strany obvineného žiadne relevantné argumenty. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že predmetný výrok je „formulovaný ako samostatný hodnotiaci záver sudcu pre prípravné konanie, ktorý je spôsobilý vyvolať v nezaujatom čitateľovi jednoznačnú predstavu o tom, že moje popieranie viny, s ohľadom na doposiaľ zistený skutkový stav, je potrebné vnímať ako môj nekritický postoj k stíhanej trestnej činnosti, t. j. zistený skutkový stav veci je podľa sudcu pre prípravné konanie natoľko zrejmy, že popieranie mojej viny je nekritické, čiže správne a kritické by bolo nepopierať vinu a priznať sa k spáchaniu stíhanej trestnej činnosti. Sporný výrok vyvoláva v nezaujatom čitateľovi pocit o mojej vine, hoci som ešte nebol právoplatne odsúdený, čím došlo vo vzťahu k mojej osobe k porušeniu Základných práv, v dôsledku čoho je nutné konštatovať, že väzba mojej osoby je nezákonná.“.

10. V rámci tejto časti argumentácie sťažovateľ pokračoval ďalej, keď uviedol, že ak by aj predmetný výrok sudkyne pre prípravné konanie okresného súdu ústavný súd nepovažoval za taký intenzívny, aby vyvolal porušenie označeného práva, sťažovateľ upriamil pozornosť ústavného súdu na ďalší výrok, ktorý v spojení aj s prvým napadnutým výrokom už musí generovať záver o porušení označeného práva. V naznačenom smere sťažovateľ namieta konštatačné závery okresného súdu o dôvodnosti podozrenia z pokračovania v páchaní trestnej činnosti, ktoré sú postavené len na charaktere a závažnosti stíhanej trestnej činnosti, konkrétne o tom, že „v danom prípade u obvineného [REDAKOVANÉ] s poukazom na závažnosť a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný (drogová trestná činnosť páchaná závažnejším spôsobom konania a to vo dlhší čas a zároveň aj ako člen organizovanej skupiny, vo veľkom rozsahu) je dôvodné sa obávať, že pre prípad jeho prepustenia na slobodu by mohol v protiprávnom konaní obdobného charakteru pokračovať, čím bol u neho daný dôvod preventívnej väzby podľa § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku.“.

11. Sťažovateľ vzhľadom na právne závery vyplývajúce z nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 33/2021 z 13. mája 2021 poukazuje na to, že väzba v jeho prípade bola odôvodňovaná len charakterom a závažnosťou stíhanej trestnej činnosti, ak konštatoval, že „Nepochybil súd I. stupňa, ak preventívnu väzbu v zmysle § 71 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku, považoval za dôvodnú vzhľadom na rozsah zistenej páchanej trestnej činnosti a možný priamy či nepriamy úmysel páchania tejto činnosti aj zo strany obvineného [REDAKOVANÉ]“. Sťažovateľ záver o dôvodnosti podozrenia z pokračovania v páchaní trestnej činnosti spochybňuje aj argumentom, že pokiaľ je mu

kladené za vinu, že sa mal podieľať na páchaní trestnej činnosti prenajímaním budovy, v ktorej dochádzalo k výrobe omamných látok a ktorá bola/mala byť prevádzkovaná pod legendou stolárskej výroby, tak jeho trestným stíhaním a vzatím do väzby, ako aj z dôvodu policajného zaistenia predmetnej budovy, resp. jej zapečatenia zo strany polície ju už nie je možné prenechať na ďalšie pokračovanie v páchaní stíhanej trestnej činnosti, v dôsledku čoho „objektívne nemôže byť daná obava v možnosti pokračovať v páchaní údajnej trestnej činnosti, a teda nemožno konštatovať splnenie formálnych dôvodov väzby (dôvodnosť pokračovacej väzby).“.

12. V ostatnej rovine svojej argumentácie sťažovateľ rekapituloval svoje námietky o nenaplnení formálnych dôvodov väzby spočívajúcich v dôvodnosti podozrenia z pokračovania v páchaní trestnej činnosti z dôvodu, že jej podstata spočívala v prenechaní objektu na výrobu omamných látok, ktorý je ale v súčasnom období zaistený políciou. Z dôvodu zaistenia budovy, ktorá mala byť prevádzkovaná pod legendou stolárskej výrobnéj činnosti, došlo (i) k strate zákazníkov/potenciálnych odberateľov výrobkov stolárskej produkcie, (ii) faktickému zrušeniu podnikateľskej činnosti, ktorú samotný sťažovateľ mal aj reálne vykonávať, a (iii) úradné zapečatenie budovy vylučuje akékoľvek pokračovanie v páchaní trestnej činnosti z dôvodu faktickej nemožnosti tejto činnosti.

13. Na podklade uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 10. 04. 2024, spis. zn.: 1Tpo/13/2024-177 a uznesením Okresného súdu Nitra zo dňa 16. 03. 2024, spis. zn.: 2Tp/24/2024, bolo porušené základné právo Sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1, 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 9 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, základné právo Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, základné právo Sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základné právo Sťažovateľa na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 2 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach.

2. Uznesenie Okresného súdu Nitra zo dňa 16. 03. 2024, spis. zn.: 2Tp/24/2024 zrušuje v časti týkajúcej sa Sťažovateľa.

3. Uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 10. 04. 2024, spis. zn.: 1Tpo/13/2024-177 zrušuje v časti týkajúcej sa Sťažovateľa a Krajskému súdu v Nitre prikazuje, aby prepustil Sťažovateľa neodkladne z väzby na slobodu.

4. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 3.000,- EUR, ktoré je Okresný súd Nitra povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie vsunie 3.000,- EUR, ktoré je Krajský súd v Nitre povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Okresný súd Nitra a Krajský súd v Nitre sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť Sťažovateľovi trovy konania v sume 582,14 EUR...“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 3 listiny, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a podľa čl. 9 ods. 1 paktu v spojení s právom na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, podľa čl. 40 ods. 2 listiny, podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru a podľa čl. 14 ods. 2 paktu a v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. V druhej rovine sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu.

15. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

19. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

III.1. Všeobecné judikatúrne východiská:

20. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, I. ÚS 100/04, III. ÚS 199/05, II. ÚS 185/2016).

Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08). V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018).

21. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybníť existenciu podmienok „zákonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74).

22. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

23. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby a jej ďalšie trvanie. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní. Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

24. Ústavný súd preto nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ak ich z ústavného hľadiska možno pokladať za akceptovateľné a udržateľné. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také prípadné rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd. Z týchto hľadísk ústavný súd vychádzal aj v prejednávacom prípade.

25. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo

dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

III.2. Napadnuté uznesenie krajského súdu:

26. Krajský súd v napadnutom uznesení všeobecne skonštatoval, že „*predmetom trestného stihania v tejto veci je zhromažďovanie makovej slamy, jej spracovanie, zabezpečovanie ďalších chemických prípravkov na vyťaženie heroínu, ktorý bol následne odpredávaný nielen dilerom, ale aj priamym konzumentom v priebehu doby od roku 2018 (v tejto súvislosti Krajský súd pripomína, že túto dobu je potrebné vykladať /ak v priebehu dokazovania nebude možné začiatok páchanej trestnej činnosti spresniť/ od 31.12.2018 do dňa 14.03.2024), teda v dobe dlhšej 5 a pol roka malo dôjsť k vybudovaniu priemyselnej výroby, ktorá produkovala psychotropnú látku bez povolenia Ministerstva zdravotníctva SR pre fyzickú či právnickú osobu na takúto činnosť.*“.

27. Vo vzťahu k sťažovateľovi krajský súd konkretizoval, že „*priznal vlastníctvo k budove v areáli bývalého poľnohospodárskeho družstva na ulici [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], v ktorej sa mala uskutočňovať výroba heroínu opísaná obvineným [REDAKOVANÉ]. Priznal i súhlas s prenájmom bratovi obidvoch priestorov, teda pre stolársku dielňu i priestoru, ku ktorému ako sám uvádza, prístup nemal, pretože bol uzavretý. Napokon opísal i skutočnosť, že krátko v dobe pred zadržaním ho brat [REDAKOVANÉ] požiadal o prikúrenie v uzavretej miestnosti a za tým účelom mu poskytol kľúče. Z uvedeného je možné dôvodne vyvodiť podozrenie, že obvinený [REDAKOVANÉ] vedel o spracovávaní a výrobe nepovolenej látky a mohol sa i podieľať na profite z výroby a predaja heroínu. Tieto skutočnosti je však potrebné dôkladne a podrobne z pohľadu zavinenia obvineného [REDAKOVANÉ] objasniť, aby bolo zrejmé, akým spôsobom sa mohol alebo podieľal na trestnej činnosti a rovnako následne spresniť právnu kvalifikáciu prislúchajúcu k jeho zavineniu. Nepochybil súd I. stupňa, ak preventívnu väzbu v zmysle § 71 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku, považoval za dôvodnú vzhľadom na rozsah zistenej páchanej trestnej činnosti a možný priamy či nepriamy úmysel páchania tejto činnosti aj zo strany obvineného [REDAKOVANÉ]. Doterajšie poznatky vylúčili nahradenie väzby prijatím písomného sľubu či dohľadom probačným a mediačným úradníkom.*“.

28. V závere krajský súd k námietkam sťažovateľa o zákonom sudcovi a spravodlivom procese, ktorého nemal byť adresátom, skonštatoval, že k nim sťažovateľ neuviedol „*žiadne relevantné skutočnosti a preto i v tomto prípade nadriadený súd považoval námietky za nedôvodné.*“.

29. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté uznesenie krajského súdu a uznesenie okresného súdu sp. zn. 1Tp/36/2024 zo 17. marca 2024 tvoria jeden celok (I. ÚS 379/2018, I. ÚS 161/2019, IV. ÚS 354/2020), ústavný súd pri preskúmaní zákonnosti a ústavnosti pozbavenia slobody sťažovateľa prihliadol pri posudzovaní dôvodnosti sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti na obidve rozhodnutia.

30. Okresný súd v uznesení sp. zn. 1Tp/36/2024 zo 17. marca 2024 k podstatným okolnostiam stíhanej trestnej činnosti konštatoval, opierajúc sa o zadokumentované dôkazy z prípravného

konania vrátane výpovedí dvoch spoluobvinených, ktorí sa k trestnej činnosti aj priznali, a to obvineného [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], že „Doposiaľ vykonané vyšetrovanie zároveň nasvedčuje záveru, že členovia tejto skupiny využívali na tento účel časť objektov nachádzajúcich sa v areáli bývalého poľnohospodárskeho družstva v meste [REDAKOVANÉ], ktorých vlastníkom je obvinený [REDAKOVANÉ] a kde majú zároveň evidované sídlo ním personálne ovládané obchodné spoločnosti MIDUS 1 spol. s r. o. a MIDUS 2 spol. s r. o., ktoré sa majú oficiálne zaoberať stolárskou výrobou a obrábaním kovov. Napriek tomu, že obvinený [REDAKOVANÉ] popiera svoju účasť na páchaní predmetnej drogovej trestnej činnosti a jeho spoluobvinený brat [REDAKOVANÉ] ho vyvíňa, že nemal vedomosť o výrobe heroínu, súd dospel k záveru, že v súčasnom štádiu konania je dané dostatočné dôvodné podozrenie z účasti obvineného [REDAKOVANÉ] na stíhanej trestnej činnosti tým, že zabezpečil pracovný priestor na výrobu omamných látok a k tomuto priestoru na nelegálnu výrobu drogy vytvoril fiktívnu legendu o zriadenej dielni na stolársku výrobu, prípadne kovovýrobu, teda obvinený [REDAKOVANÉ] poskytol za odplatu pomoc, vstupoval do objektu, ktorý poskytoval, umožnil páchanie trestnej činnosti, v neposlednom rade pri výsluchu pred sudkyňou pre prípravné konanie obvinený [REDAKOVANÉ] potvrdil, že pred mesiacom, alebo pred dvoma týždňami, na požiadanie brala [REDAKOVANÉ] išiel raz alebo dvakrát naložiť do kotla na kúrenie, aby mu nevyhaslo v čase jeho neprítomnosti, vtedy vstupoval obvinený [REDAKOVANÉ] samostatne do priestorov, v ktorých malo dochádzať k výrobe heroínu, a na tento účel mal k dispozícii od týchto priestorov kľúče, čím je spochybnená jeho obrana a snaha jeho brata, že nemal vedomosť o výrobe heroínu.“

31. K samotnej výrobe omamných látok vrátane dôvodnosti podozrenia zo stíhanej trestnej činnosti aj samotného sťažovateľa rozviedol, že «K výrobe samotného heroínu malo dochádzať práve v priestoroch jedného z objektov nachádzajúcich sa v areáli bývalého poľnohospodárskeho družstva v meste [REDAKOVANÉ], ktorých vlastníkom je obvinený [REDAKOVANÉ], pričom najmenej v štyroch prípadoch mal priviezť priamo do tohto areálu bývalého poľnohospodárskeho družstva vo [REDAKOVANÉ] obvinený [REDAKOVANÉ], prípadne iný člen skupiny, na nákladnom motorovom vozidle makovú slamu uloženú v troch veľkokapacitných vakoch (tzv. „big bagoch“) zodpovedajúcim približne jednej tоне tejto suroviny. Následne ďalší členovia tejto organizovanej skupiny - obvinení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] privezenú makovú slamu mali vyložiť pomocou vysokozdvížneho vozíka a uskladniť v prístavbe objektu dielne uzavretej modrou bránou, odkiaľ ju pravdepodobne za pomoci techniky mali vháňať do železného sila umiestneného bezprostredne vedľa tejto prístavby, kde malo dochádzať k jej zmiešaniu s vodou a ďalšími chemickými látkami potrebnými na extrahovanie morfínu z tejto makovej slamy. V dotknutých objektoch, resp. priestoroch mali na veci zainteresované osoby vyrábať heroín a to tým spôsobom, že si bez príslušných povolení mali zadovážovať väčšie množstvo makovej slamy, resp. makoviny od pestovateľov maku siateho, z ktorej za pomoci chemického spracovania mali vyextrahovať morfín a z takto získaného morfínu následne mali vyrábať heroín. Vyrobený heroín mal byť vzápätí ďalším členom tejto skupiny obvineným [REDAKOVANÉ] distribuovaný prostredníctvom jemu podriadených dílerov konečným spotrebiteľom, pričom medzi najvýznamnejších dílerov [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorí dlhodobo a kontinuálne predávali heroín, mala patriť aj obvinená [REDAKOVANÉ].».

32. K dôvodnosti podozrenia z pokračovania v páchaní trestnej činnosti vo vzťahu k sťažovateľovi okresný súd konštatoval, že k nemu dospel aj napriek tomu, že nebol dosiaľ súdne trestaný, a taktiež aj napriek „jeho nekritickejmu postoju k stíhanej trestnej činnosti.“. Okresný súd zdôraznil, že „ani

bezühonný spôsob života obvineného, nie je prekážkou pre aplikáciu preventívneho dôvodu väzby uvedeného v § 71 odsek I písmeno c) Trestného poriadku, pretože tieto skutočnosti je potrebné posudzovať a vyhodnotiť vo vzájomnej súvislosti s ostatnými okolnosťami (charakterom trestnej činnosti, významom chráneného záujmu, rozsahom trestnej činnosti), ktoré boli zistené v priebehu trestného konania. Drogová trestná činnosť sa vyznačuje dlhodobým charakterom, vyššou dávkou organizovanosti, vysokou flexibilitou zainteresovaných osôb, rozsiahlymi neprehľadnými distribučnými sieťami a veľmi komplikovanými, zdĺhavými spôsobmi jej odhalenia a identifikovania konkrétnych páchatel'ov. Nezanedbateľný je aj finančný profit z takejto trestnej činnosti, ktorý je zaujímavý aj pre materiálne zabezpečenie osoby. Účelom preventívnej väzby je v zásade eliminácia obavy z akejkoľvek trestnej činnosti, prípadne z jej opakovania, alebo z jej pokračovania. Obvinený ■■■■■ z pohľadu doposiaľ vykonaných dôkazov mal byť najbližším spolupracovníkom hlavy organizovanej skupiny spoluobvineného brata ■■■■■, podieľajúcim sa na protiprávnej činnosti v rozsahu, ako je vyššie opísaná a je preto prirodzené sa domnievať, že mohol mať vedomosť nielen o rozsahu protiprávnej činnosti, kontaktov v tuzemsku i v zahraničí, ale mohol ťažiť aj z väčšieho profitu, ktorý mal z nelegálnej činnosti ■■■■■. Obvinený je dôvodne podozrivý, že minimálne od roku 2018 až do dňa 14.03.2024, kedy bol obmedzený na osobnej slobode, mal byť členom organizovanej skupiny pôsobiacej vo Vrábľoch. Nevidzanoch, v Žihárce, ale aj na iných miestach Nitrianskeho a Trnavského kraja, ktorí spoločným, vzájomne koordinovaným a plánovaným konaním spočívajúcim v dohodnutom spôsobe delby úloh, sa zamerali na spáchanie trestného činu nelegálnej výroby distribúcie a predaja omamných látok, s úmyslom dosahovania finančného zisku. Na čele tejto organizovanej skupiny mal byť jeho spoluobvinený brat ■■■■■, ktorý koordinoval a plánoval činnosť celej skupiny a ďalší členovia skupiny plnili určené úlohy. Páchatelia si mali zadovážiť predmety určené na výrobu heroínu, tieto predmety ďalej mali prechovávať a používať vo ■■■■■, v areáli bývalého poľnohospodárskeho družstva, vo vnútorných priestoroch sociálnej budovy s popisným číslom ■■■■■ a jej prilahlom okolí, ktorej vlastníkom je práve obvinený ■■■■■, ktorý oficiálne predmetnú budovu v Obchodnom registri SR vydáva za sídlo jeho obchodných spoločností MIDUS 1 spol. s.r.o. a MIDUS 2 spol. s.r.o., zaoberajúcich sa stolárskou výrobou, čím sa mal obvinený ■■■■■ podieľať na páchaní stíhanej trestnej činnosti tým, že zabezpečil pracovný priestor na výrobu heroínu a k tomuto priestoru na nelegálnu výrobu drogy vytvoril fiktívnu legendu o zriadenej dielni na stolársku výrobu, teda obvinený ■■■■■ mal poskytnúť za odplatu pomoc, mal vstupovať do objektu, ktorý poskytoval, mal umožniť páchanie trestnej činnosti, mal sa podieľať na výrobe heroínu tým, že mal naložiť do kotla na kúrenie, kedy vstupoval obvinený ■■■■■ samostatne do priestorov, v ktorých malo dochádzať k výrobe heroínu, a na tento účel mal k dispozícii od týchto priestorov kľúče, čím je spochybnená jeho obrana a snaha jeho brata, že nemal vedomosť o výrobe heroínu. Pri rešpektovaní prezumpcie neviny súd dospel k záveru, že v danom prípade u obvineného ■■■■■ s poukazom na závažnosť a charakter trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný (drogová trestná činnosť páchaná závažnejším spôsobom konania a to po dlhší čas a zároveň aj ako člen organizovanej skupiny, vo veľkom rozsahu) je dôvodné sa obávať, že prípad jeho prepustenia na slobodu by mohol v protiprávnom konaní obdobného charakteru pokračovať, čím bol u neho daný dôvod preventívnej väzby podľa § 71 odsek I písmeno c) Trestného poriadku.“.

III.3. Posúdenie veci:

III.3.1. K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu:

33. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

34. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

35. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu deľby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

36. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sudkyňa pre prípravné konanie okresného súdu napadnutým uznesením rozhodla o vylúčení sťažovateľa a ďalších spoluobvinených zo spoločného konania na samostatné konanie, pričom tak mala postupovať podľa bodu 6, písm. D, čl. II, 2.2 osobitných zásad rozvrhu práce okresného súdu na rok 2024, na ktorého podklade v prípade, ak v jeden deň napadne na okresný súd skupinová trestná vec týkajúca sa viac ako šiestich obvinených alebo ak v jeden deň napadne na okresný súd viac ako šesť návrhov na väzbu, rozhodne predseda okresného súdu o nariadení pracovnej pohotovosti ešte jednému zo sudcov

okresného súdu, ktorí budú spoločne vybavovať viaceré návrhy prokurátora tak, že jeden z nich bude vybavovať obvinených označených párnym číslom a druhý sudca obvinených označených nepárnym číslom (pozri bod 3). Sťažovateľ tento postup okresného súdu vrátane samotného rozvrhu práce napadol v podanej ústavnej sťažnosti rozsiahlou argumentáciou, ktorú však nepredložil na prvotné posúdenie krajskému súdu ako súdu sťažnostnému. Sťažovateľ mal cieľiť argumentáciu, ktorú predložil na posúdenie ústavnému súdu, najprv na posúdenie krajskému súdu, a to nie ako sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku adresovanú proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, proti ktorému sťažnosť nie je prípustná, ale ako sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1Tp/36/2024 zo 17. marca 2024, ktorým bolo rozhodnuté o vzatí sťažovateľa do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Súčasťou záruk vyplývajúcich zo základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy, ktorých uplatnenia sa mal a mohol sťažovateľ dožadovať v sťažnostnom konaní vedenom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1Tp/36/2024 zo 17. marca 2024 a ktorého výsledkom bolo aj vydanie napadnutého uznesenia krajského súdu, je aj posúdenie otázky zákonného sudcu rozhodujúceho o osobnej slobode obvineného.

37. Ústavný súd v naznačenom smere zvyrazňuje princíp subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý je limitujúcim prvkom v konaní o ústavnej sťažnosti vo vzťahu k všeobecným súdom a z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, IV. ÚS 340/2013). Inými slovami, právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až na jej uplatnení v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a v prípade, ak k tomu dôjde, neostáva iné, ako ju v časti týkajúcej sa takej námietky odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti. Sťažovateľ postupoval práve tak a argumentáciu predloženú v ústavnej sťažnosti nepredložil na posúdenie krajskému súdu v sťažnostnom konaní, hoci tak mal a mohol urobiť, preto krajský súd postupoval ústavne konformne, ak konštatoval, že sťažovateľ námietku porušenia práva na zákonného sudcu nevyargumentoval, len všeobecne spomenul/námietol (aj keď bol zastúpený obhajcom).

38. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.3.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 3 listiny, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a podľa čl. 9 ods. 1 paktu v spojení s právom na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, podľa čl. 40 ods. 2 listiny, podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru a podľa čl. 14 ods. 2 paktu a v spojení so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a porušenie už označených práv postupom policajta vydaním opravného uznesenia ČVS: PPZ-154/NKA-ZA1-2023 z 15. marca 2024:

39. Ústavný súd preskúmal ústavnú konformnosť napadnutého uznesenia krajského súdu pri zdôvodnení preventívnej väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

40. V prvom rade ústavný súd vo vzťahu k dôvodnému podozreniu ako materiálnej podmienke väzby konštatuje, že dôvodnosť podozrenia predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré objektívnemu pozorovateľovi umožnia urobiť záver, že daná osoba mohla spáchať trestný čin. V tejto súvislosti je, naopak, potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním, pričom skutočnosti, ktoré vyvolali podozrenie, nemusia byť toho istého stupňa ako tie, ktoré sú potrebné na odôvodnenie odsúdenia.

41. Krajský súd vychádzal pri zdôvodnení podozrenia z trestnej činnosti z dosiaľ vykonaného dokazovania, kde podozrenie bolo vo vzťahu k sťažovateľovi odôvodnené výpoveďami jeho brata [REDAKOVANÉ] a spoluobvineného [REDAKOVANÉ], ktorí popísali spôsob páchania trestnej činnosti, ku ktorej sa aj priznali. Samotný sťažovateľ priznal vlastníctvo objektu – budovy bývalého poľnohospodárskeho družstva na ulici [REDAKOVANÉ], v ktorej malo dochádzať k výrobe heroínu, ako aj prenajatie tohto objektu svojmu bratovi [REDAKOVANÉ], ktorý bol, resp. mal vystupovať ako hlava zločineckej skupiny. Samotný sťažovateľ aj priznal v čase pred svojím zadržaním vstup do prenajatého areálu z dôvodu prikúrenia, pričom na tento účel mal k dispozícii aj kľúče od objektu. Na podklade takto vykonaného dokazovania krajský súd aproboval dôvodné podozrenie zo spáchania stíhanej trestnej činnosti samotným sťažovateľom, pričom už v úvode svojej argumentácie všeobecne k spôsobu páchania stíhanej trestnej činnosti skonštatoval, že k výrobe heroínu malo dochádzať zo zhromažďovanej makovej slamy, ktorá mala byť spracovávaná práve v prenajatom areáli bývalého poľnohospodárskeho družstva na ulici [REDAKOVANÉ]. Bližšie k spôsobu a rozsahu páchania trestnej činnosti sa vyjadril okresný súd vo svojom uznesení sp. zn. 1Tp/36/2024 zo 17. marca 2024, na ktorého závery ústavný súd odkazuje (body 30 a 31) a ktoré ústavný súd hodnotí ako príliehavo vysvetľujúce podstatu obvinenia sťažovateľa vo vzťahu k danému štádiu trestného konania, teda bezprostredne po vznesení obvinenia a následného prvotného vzatia do väzby. Otázka vysporiadania sa s obhajobou sťažovateľa, ktorý vzdoruje vznesenému obvineniu obhajobným tvrdením o tom, že nemal vedomosť o páchaní trestnej činnosti v prenajatom objekte, čo má v rámci svojej výpovede potvrdzovať aj jeho brat [REDAKOVANÉ], bude vecou ďalšieho priebehu vyšetrovania, ktoré je v čase vzatia sťažovateľa do väzby na jeho úplnom začiatku. Rozhodovanie o prvom materiálnom predpoklade väzby nie je rozhodovaním v merite veci, a preto je potrebné na dôvodnosť trestného stíhania nazerať vždy aj v kontexte štádia, v ktorom sa trestné stíhanie určitej osoby práve nachádza (IV. ÚS 412/2022).

42. Za ústavne konformné považuje ústavný súd aj závery krajského súdu (v spojení so závermi vyplývajúcimi z uznesenia okresného súdu sp. zn. 1Tp/36/2024 zo 17. marca 2024, bod 32) o zdôvodnení podozrenia z možného pokračovania v stíhanej trestnej činnosti sťažovateľom. Okresný súd v tejto súvislosti poukázal na to, že sťažovateľ mal mať vedomosť o výrobe heroínu minimálne od roku 2018 do svojho zadržania 14. marca 2024, mal byť členom organizovanej skupiny vedenej jeho bratom [REDAKOVANÉ], ktorému mal byť najbližším spolupracovníkom, a táto organizovaná skupina sa vyznačovala del'bou úloh, koordinovaným a plánovaným postupom pri výrobe heroínu vrátane jeho následnej distribúcie. Okresný súd v rámci odôvodnenia podozrenia

z možného páchania trestnej činnosti poukázal aj na to, že ani absencia záznamu v registri trestov nevyklučuje možnosť spáchať trestnú činnosť a v jej páchaní pokračovať, a to práve pri drogovej trestnej činnosti, ktorá sa vyznačuje „dlhodobým charakterom, vyššou dávkou organizovanosti, vysokou flexibilitou zainteresovaných osôb, rozsiahlymi neprehľadnými distribučnými sieťami a veľmi komplikovanými, zdĺhavými spôsobmi jej odhalenia a identifikovania konkrétnych páchatel'ov“, čím dal okresný súd sťažovateľovi primeranú súdnu odpoveď na dôvody zakladajúce dôvodnosť preventívnej väzby v jeho prípade („adequate judicial response“; Grauslys proti Litve z 10. 10. 2000) a riziko pokračovania v páchaní trestnej činnosti bolo zo strany krajského súdu (v spojení s dôvodmi vyplývajúcimi z uznesenia okresného súdu sp. zn. 1Tp/36/2024 zo 17. marca 2024, bod 32) hodnoverne odôvodnené poukazom aj na konkrétne okolnosti veci (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991).

43. Inými slovami, v počiatocnom štádiu trestného stíhania nie sú ešte známe všetky okolnosti týkajúce sa skutku ani osoby obvineného. Rozhodnutie preto vychádza z prvotných informácií, ktoré odôvodňujú podozrenie z úteku, kolúzneho správania alebo pokračovania v trestnej činnosti s určitou mierou pravdepodobnosti, ktorá sa vykonávaním procesných úkonov buď zvyšuje (resp. potvrdí), alebo oslabí do tej miery, že nemôže odôvodňovať ďalšie trvanie väzby. Pri vzatí do väzby je preto akceptovateľné odôvodnenie rozhodnutia konštruované všeobecnejšie na predpokladoch, čo je aprobované aj judikatúrou ESLP (Khodorkovskiy proti Rusku z 31. 5. 2021, sťažnosť č. 5829/04, body 185 – 189). Navyše odôvodnenie existencie tohto väzobného dôvodu všeobecným rizikom vyplývajúcim z organizovanej povahy údajnej trestnej činnosti môže byť akceptované ako základ na zadržanie v počiatocných fázach konania (Górski proti Poľsku z 4. 10. 2005, sťažnosť č. 28904/02, bod 58) a za určitých okolností aj na následné predĺženie väzby (Celejewski proti Poľsku zo 4. 5. 2006, sťažnosť č. 17584/04, bod 37).

44. Pokiaľ teda krajský súd ako súd sťažnostný poukazoval na druh, charakter a rozsah stíhanej trestnej činnosti, čo má byť podľa právneho názoru sťažovateľa v rozpore s rozhodovacou praxou aj vyšších súdnych autorít, ústavný súd konštatuje, že tak krajský súd rozhodol v spojení s konkrétnymi (nie všeobecne abstraktnými) dôvodmi, ktoré aj priliehavo vysvetlil. Naopak, v konfrontácii s obsahovými východiskami vyplývajúcimi z nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 33/2021-80 z 13. mája 2021 pri ich nesprávnej interpretácii [keďže podozrenie zo spáchania trestnej činnosti určitého druhu aj v jeho zmysle môže založiť dôvod preventívnej väzby, ak je naplnená hypotéza podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda ak je vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu vyvolaná obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti] sa žiada poukázať aj na aktuálnu rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, podľa ktorej „Z pohľadu preventívneho účelu väzby nemožno vylúčiť ani také konanie obvineného, ktoré sa stotožňuje so skutkom, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Inak povedané, i samotné okolnosti vyšetrovaného trestného činu popísané v skutkovej vete zakladajúcej vznesené obvinenie, a tým individualizujúce prípad sťažovateľa, môžu odôvodniť obavu z pokračovania v trestnej činnosti, a tak viesť k ústavne konformnému obmedzeniu osobnej slobody.“ (III. ÚS 86/2023). Ústavný súd zároveň v kontexte poukazuje na uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 64/2021-11 z 9. februára 2021 (rovnako tak aj uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 541/2021 z 21. októbra 2021), podľa ktorého „dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu (pokiaľ podozrenie zo spáchania činu pretrváva, resp. sa vyvíja tak, že to podmieňuje pokračovanie v trestnom stíhaní a jeho postup do vyšších fáz

konania), keďže tento väzobný dôvod je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv.“. Samozrejme, dôvod väzby je v každom štádiu konania (tu v jeho prvotnom štádiu) potrebné vyhodnotiť aktuálne k momentu rozhodovania vzhľadom na všetky relevantné faktory, k čomu však v posudzovanom prípade došlo.

45. Ústavný súd sumarizuje, že krajský súd sa sťažovateľom predostretými námietkami zaoberal v rozsahu postačujúcom pre záver, že sťažovateľ dostal od všeobecných súdov odpoveď na všetky, ktoré boli podstatné. Krajský súd preto nepochybil, ak sa aj s niektorými z nich osobitne nezaoberal a detailnejšie ich nevyhodnotil, keďže všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (IV. ÚS 112/05, II. ÚS 591/2023). Ústavný súd napokon dodáva, že len skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi krajského súdu nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (IV. ÚS 357/2023, IV. ÚS 169/2024).

46. V konečnom dôsledku pri rozhodovaní o väzbe súd môže riziko úteku alebo páchania trestnej činnosti len odhadovať (prognózovať), preto nie je nevyhnutne potrebné, aby zo strany väzobne stíhaných obvinených už k takým konaniam alebo pokusom o ne došlo. Iný záver by zbavoval väzbu jej preventívneho a zabezpečovacieho charakteru (nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 67/2013 z 5. júna 2013). Inými slovami, každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva len v rovine pravdepodobnosti, čo sa týka následkov, ktoré môžu nastať, a nie úplnej istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré by mohli nastať, pokiaľ by obvinený nebol držaný vo väzbe.

47. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy, podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 3 listiny, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a podľa čl. 9 ods. 1 paktu napadnutým uznesením krajského súdu odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

48. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021, IV. ÚS 78/2022, IV. ÚS 251/2022, IV. ÚS 504/2022), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbu. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

49. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako

to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07, IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021).

50. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

51. Ďalšia námietka sťažovateľa smerovala k postupu policajta, ktorý po riadnom vydaní uznesenia o vznesení obvinenia ČVS: PPZ-154/NKA-ZA1-2023 z 15. marca 2024, ktorým mu vzniesol obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3, 4 písm. a), c), ods. 6 písm. b), ods. 8 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), i) Trestného zákona pre skutok 1, vydal následne opravné uznesenie ČVS: PPZ-154/NKA-ZA1-2023 z 15. marca 2024, ktorým mal podľa sťažovateľa nezákonne rozšíriť mu obvinenie aj pre skutok 3. Týmto postupom tak policajt mal (i) rozšíriť obvinenie zo stíhanej trestnej činnosti opravným uznesením a (ii) opravné uznesenie, ktorým došlo k rozšíreniu obvinenia aj pre ďalší skutok, nenadobudlo v čase rozhodovania o väzbe (vrátane času rozhodovania sťažnostného súdu) právoplatnosť.

52. Ústavný súd konštatuje, že uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: PPZ-154/NKA-ZA1-2023 z 15. marca 2024 je právoplatné a bez ohľadu na to je predbežne vykonateľné. Ak došlo následne k úprave vzneseného obvinenia ďalším uznesením, proti ktorému, ako sťažovateľ uvádza, podal sťažnosť, výsledok rozhodovania o nej sťažnostným orgánom predchádza právomoci ústavného súdu a do tohto konania ústavný súd nevstupuje (platí však, že úspech v predmetnom opravnom konaní môže sťažovateľovi priniesť, a to aj oficiálnym posúdením prokurátorom, zmenu pohľadu na danosť dôvodov väzobného stíhania). Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej časti odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3.3. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, podľa čl. 40 ods. 2 listiny, podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru a podľa čl. 14 ods. 2 paktu napadnutým uznesením krajského súdu:

53. Účelom zásady prezumpcie nevinu je chrániť každého, kto bol obvinený z trestného činu, pred vyslovením výroku o vine bez toho, aby bola jeho vina preukázaná v súlade so zákonom. Žiadny štátny orgán nie je oprávnený vysloviť vinu či rozhodnúť o vine osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ešte pred tým, ako ju vyslovil príslušný súd právoplatným odsudzujúcim rozsudkom (PL. ÚS 12/98).

54. V tejto súvislosti je však potrebnérobiť rozdiel medzi výrokmi, ktoré odrážajú alebo vyjadrujú názor, že dotknutá osoba je vinná, a výrokmi, ktoré iba vyjadrujú stav podozrenia („a state of

suspicion“). Prvé porušujú prezumpciu nevinoty (Leutscher proti Holandsku z 26. 3. 1996, Borovský proti Slovensku z 2. 6. 2009, Petyo Petkov proti Bulharsku zo 7. 1. 2010), zatiaľ čo druhé boli považované za prijateľné alebo nezávadné („*unobjectionable*“) v rôznych posudzovaných situáciách (Lutz proti Nemecku z 25. 8. 1987, séria A, č. 123, § 62; Englert proti Nemecku z 25. 8. 1987, séria A, č. 123, bod 39; Nölkenbockhoff proti Nemecku z 25. 8. 1987, séria A, č. 123, bod 39 a Leutscher proti Holandsku z 26. 3. 1996, bod 31). Skutočnosť, či namietané výroky úradnej osoby porušujú prezumpciu nevinoty, má byť posudzovaná v kontexte osobitných okolností, za akých boli tieto výroky urobené (Daktaras proti Litve, § 43; Adolf proti Rakúsku z 26. 3. 1982, séria A, č. 49, body 36 – 41). Dôležitý je skutočný význam vyhlásení, nie ich doslovné znenie (Lavents proti Litve z 28. 11. 2002, bod 126).

55. Sťažovateľ ako sporný vníma výrok okresného súdu, ktorým odôvodnil dôvodnosť podozrenia z pokračovania v páchaní trestnej činnosti jeho osobou, keď konštatoval, že k tomuto záveru dospel aj napriek „*zisteniu, že doposiaľ nebol súdne trestaný a tiež aj napriek jeho nekritickému postoju k stíhanej trestnej činnosti.*“. Obsahovú stránku tohto výroku okresného súdu vníma ústavný súd v okolnostiach, za akých bol tento výrok uskutočnený. Jednak výrok nemožno vytráhať z kontextu ostatných použitých výrokov (napr. „*pri rešpektovaní prezumpcie nevinoty...*“ – bod 32 tohto odôvodnenia) a zároveň dotknutá formulácia hovorí o stíhanej, nie o spáchaní trestnej činnosti. Zmiený postoj k trestnej činnosti bol okresným súdom hodnotený v kontexte podozrenia z možného pokračovania v jej páchaní, pričom materiálne je podstatné, že ako podklad pozitívneho rozhodnutia o väzbe bolo stabilizované dôvodné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti, ako aj ústavne udržateľne uchopený dôvod na obavu z pokračovania v nej.

56. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej časti odmieta pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

57. Ústavná sťažnosť teda bola v celom rozsahu odmietnutá. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ostalo bez významu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2024

Libor Duľa
predseda senátu